

TARIFA

MANDAG DEN 22. SEPTEMBER

03:34

Båden krængede pludselig over, og udsigten gennem det lille vindue ændrede sig. I lang tid havde hun kun kunnet se master fra andre både og så skyerne, men nu fik hun et glimt af byen. Der var mørkt i alle vinduerne. Hvis hun ventede længere, ville det snart blive morgen.

Det gav et jag af smerte i venstre ben, da hun rejste sig op. Hele verden gyngede, eller også var det bare havet eller båden.

Ved tre-firetiden havde manden sagt, inden han gik. Hun var krøbet ind i hjørnet og havde siddet, så stille hun kunne. "*A las tres, quatro,*" havde han sagt, "*esta noche*", og til sidst forstod hun, da han holdt tre, og så fire fingre op i luften og pegede mod solen, at det betød, at den ville gå ned. Mørke. Nat. Væk herfra.

Hun kunne ikke påstå, at hun både havde mistet uret og tidsfornemmelsen, at det er, hvad der sker, når man har forberedt sig på at dø og er sunket ned i det store, sorte mørke, hvor tiden er ophørt med at eksistere.

Han havde efterladt en sammenrullet måtte på gulvet i kahytten. Hun forstod ikke, hvorfor den befandt sig på en fiskerbåd, den var rød og vævet i et smukt mønster, den burde ligge på et stengulv i et smukt værelse. Hvis de har den slags måtter i deres både, tænkte hun, da hun rullede den ud og krøb sammen for at vente, hvad har de så ikke i deres huse?

Det var blevet mere stille siden da. Klirren af jern som blev slynget ned mod asfalt, mændenes stemmer, biler som startede og kørte væk. I solnedgangen var skyerne svagt rosa, indtil alle

farver forsvandt, og himlen blev sort og tung. Ingen måne, ingen stjerner, intet at holde sig til. Som en stille bøn, en vished om at verden var den samme.

Lydløst trykkede hun håndtaget i metaldøren ned. Lugten af hav og benzin slog hende i møde. Hun trådte hurtigt over den høje tærskel, lukkede døren bag sig og krøb sammen på bådens dæk.

Mørket, hun ventede på, var ikke kommet. Havnen lå badet i et gult lys fra projektører, der var højere end kirketårne. Hun sad stille på hug og lyttede. Rebet knagede, når båden bevægede sig. Knirken af en kæde, vandet som slog blidt mod kajen. Og så vinden, kun nattens lyde som passede sig selv. Intet andet.

Hun tog fat i rebet, som båden var fortøjet med, og trak sig langsomt, langsomt nærmere kajen. Med et dumpt bump stødte båden imod. Hun kunne mærke den ru overflade af sten mod håndfladerne. Fastlandet. Med det raske ben sparkede hun fra og hævede sig op på kajen. Hun rullede en omgang rundt og havnede på maven i ly af en bunke sammenrullet fiskegarn. Da hun så hen langs kajen, fik hun øje på et garn magen til med en måtte ovenpå, som et dækken. Det var altså det, fiskeren brugte sine måtter til, tænkte hun, til at beskytte sine garn mod regn og vind, og mod dyr som strejfede omkring og ledte efter fiskerester.

Der gik nogle sekunder, eller måske var det minutter. Der var stille overalt, kun vinden hørtes, og hun kunne se lyset, som blinkede fra fyret.

Hun trak vejret dybt og løb så foroverbøjet fremad, langs med et havnepakhus, så hurtigt hun kunne med sit dårlige ben. Manden havde kradset med fingeren på gulvet: hvordan hun skulle følge muren ud ad havnen, fortsætte langs havet og bagefter op gennem byen et eller andet sted. En busholdeplads. Derfra ville hun så kunne tage til Cádiz eller Algeciras eller Málaga. Cádiz var det navn, hun havde genkendt.

Hun snublede over nogle rør og hørte, at det gav højt genlyd mellem murene. Hun trykkede sig hurtigt op mod en container.

De holder vagt, tænkte hun og lyttede til lydene omkring sig.

Jeg skal ikke lade mig narre af roen og stilheden, og i øvrigt er her ikke stille. Jeg kan høre havets bølger slå mod muren, og jeg kan høre vinden, som får noget blik til at skramle et eller andet sted i nærheden, men jeg kan ikke høre fodtrin, og ingen kan høre mine.

Hun så ned på sine bare fødder. Skoene var forsvundet i havet, sammen med nederdelen og trøjen. Nu var hun klædt i en grøn jakke, som havde ligget over hende, da hun vågnede på fiskerbådens dæk. I kahytten havde hun fundet et håndklæde og bundet det rundt om hofterne som en nederdel.

Hun trak hættten tættere om hovedet, klatrede forsigtigt over en bunke armeringsjern, løb foroverbøjet det sidste stykke og sank ned i en bunke tomme sodavandsflasker.

Her endte havnen. Hun var spærret inde. På den ene side lå den høje mur, foran hende et to meter højt stålgritter, og på den anden side strakte havnepakhuset sig. Hun kunne se lidt af en gade gennem sprækkerne, nogle blomstrende vækster havde presset sig op gennem hullerne i asfalten. Længere væk hævede ruinen af en kæmpe borg sig som et stenskelet mod himlen.

Øjnene gjorde ondt. Det var anstrengende at forsøge at se klart i det gule skær, det var hverken lyst eller mørkt; en langtrukken skumring. Hvis hun lukkede øjnene, ville hun falde ned i tomheden. Det var længe siden, hun havde sovet en hel nat.

Hun satte sig op på hug. Det havde hun lært de sidste måneder: at se sig omkring og lægge mærke til alt, at planlægge nøje, hvilken vej hun skulle gå.

Så hørte hun lyden. En bil som nærmede sig, inde på havneområdet. Hun smed sig fladt ned på jorden og holdt vejret. Bilens forlygter ramte muren og nåede næsten hen til hendes fødder. Flasker og andet affald glimtede pludselig i lyset. Først da så hun trappen, som førte op gennem muren, brede, udhuggede trin kun nogle meter væk. Så blev det halvmørkt igen. Bilen var drejet og var på vej væk, den var ikke standset, gudskelov var den ikke standset. Hun havde set det blå blink på taget, inden den forsvandt i retning mod lågerne, og lyden døde hen. En politibil.

Hun krøb hurtigt op ad stentrappen og hævede sig op over

muren. Til sin overraskelse landede hun blødt. Alt, hvad hun var stødt på i det her land indtil nu, havde været hårdt: asfalt, sten og jernrør, men nu havde hun blødt sand under sig, og det var som at blive kærtegnet af jorden.

En parasol lå væltet omkuld på stranden. Bare et lille øjeblik, tænkte hun og lagde sig i læ, bare et åndedrag af Guds evighed vil jeg hvile her.

Hun tog en håndfuld af det fine sand op og lod det løbe ud mellem fingrene. Bøjede hovedet bagud og så lige op i den sorte himmel. Vinden ramte hende i ansigtet og hev hættten af hende.

Hvornår holder det op med at blæse, tænkte hun. Hvornår løjer vinden af, og hvornår går havet til ro?

Hun rejste sig op igen og måtte erkende, at benene ikke ville kunne bære hende ret meget længere. Foden føltes, som om den ville forlade kroppen, hun måtte slæbe den efter sig.

Foroverbøjet fortsatte hun langs en ny, lav mur, som forhindrede sandet i at sive ud over vejen og forvandle byen til en ørken. Skarpe planter skar ind i fødderne. Hun løftede den dårlige fod for at se, om hun blødte, og opdagede, at hun havde trådt i en hundelort. Foden stank. Hun kunne ikke vise sig i det her land og stinke på den måde, men det var for langt at begive sig ned til havet for at skylle sig ren. Hvad var hun blevet for et menneske? Hun gned fodsålen i sandet for at blive fri for lugten, tørrede tårerne hårdt væk med hånden og fik sand i øjnene, hun havde vist sand overalt.

Jeg kunne gå på vejen i stedet for, tænkte hun. Som et normalt menneske, ikke som en tyv eller en håndsky hund. Vejen var oplyst, og hun vidste, at det var farligt, men alligevel rettede hun sig op og mærkede snart gadens asfalt under fødderne. Et kort øjeblik følte hun sig som et menneske igen. En som går uden frygt.

Som om sådanne kvinder vandrer barfodede rundt i byen midt om natten, tænkte hun bagefter, og lige i det samme fik hun øje på noget, der lå på en betonbænk, en hvileplads ved vejen.

Jeg ser forkert, tænkte hun, jeg kan ikke længere tro mine egne øjne. Hun gik nærmere, og det var virkelig det, hun havde set. Et

par sko. Hun strakte hånden frem, men standsede bevægelsen og så sig omkring. Måske var det en fælde. Nogen ville narre hende. Men hvem skulle få sådan en mærkelig idé?

Det måtte ganske enkelt være et mirakel. En gave fra guderne. Hun skubbede forsigtigt til skoene, som stod der. De var virkelige. Og de var af guld.

Nå ja, tænkte hun og tog fat i dem. Det var helt almindelige gummisko, som var guldfarvede, men alligevel. De passede næsten. De klemte lidt i tærerne. Men det ville hun ikke klage over. En guddommelig magt havde placeret skoene på hendes vej, og med dem på kunne hun undgå at træde i hundelort.

For første gang siden hun gik i land, vendte hun sig om og så sig tilbage. Ude i horisonten, på den anden side af strædet, hævdede Afrika sig som en kæmpe skygge. Hvor var det tæt på. Hun kunne se bjergene og spredte lys i mørket.

Så gik hun videre og vendte sig ikke om igen.

Gid det var et mareridt, tænkte Terese, da hun vågnede på stranden. Lad mig vågne en gang til, på den rigtige måde i min egen seng.

Hun satte sig langsomt op og kunne mærke hovedet dunke mod hjerneskallen. Havet bevægede sig og bølgede sort imod hende. En flok måger stod og sov i en pøl, som tidevandet havde efterladt. Ellers lå stranden øde hen.

Hun lukkede øjnene og åbnede dem igen, forsøgte at forstå, hvad der var sket. Der var virkelig helt mennesketomt omkring hende. Han var forsvundet.

De hvide piratbukser var beskidte, og glimmertoppen og trøjen værnede ikke mod kulden, vinden gik lige igennem. Desuden var hendes mund tør som en ørken og fuld af sand. Hun spyttede og harkede og forsøgte at gnide sandet væk med hånden, men det havde lagt sig under tungen og langt tilbage i struben. Der skulle mindst én kæmpe flaske vand til for at skylle det hele væk. Tasken!

Terese gravede med hænderne rundt om sig. Det var svært at se i halvmørket, en mørkegrå dunkelhed hvorfra fyret hele tiden

udsendte nogle pludselige blink. Lyset stak i øjnene, hun vidste, at fyret stod ude på øen. Isla de las Palomas, duernes ø. Den var lukket af for turister, militært område. En vej førte derud, og der var opsat skilte, der oplyste om det ved lågerne. Bølgerne slog i høje kaskader mod klipperne der.

Så fik hun øje på håndtasken. Hjertet sprang et slag over. Den lå halvt begravet i sandet, ikke langt fra fordybningen hvor hendes hoved havde ligget. Hun rev den hurtigt til sig. Alt var stadig i den, pungen og nøglen til hotellet og mobilen og kosmetiktasken, endda maskotten som var en lille frø, der sad på en nøglering, og så vandflasken, gudskelov. Hun havde næsten altid mineralvand i tasken, når hun gik ud, vandhanevand smagte så ækelt i Spanien. Der var nogle mundfulde tilbage. Hun skyllede først munden og spyttede ud, så drak hun det sidste, og det var alt for lidt. Så tog hun pungen op og åbnede den med bankende hjerte. Seddelrummet var tomt. Hun havde haft næsten 100 euro, da hun gik ud om aftenen, så meget kunne hun vel ikke have drukket? Og passet! Hun rodede rundt i tasken, men det var der ikke. Terese var sikker på, at hun havde haft det med sig, det havde hun altid uden at tænke over det, selvom alle sagde, at det ikke var nødvendigt.

Skoene var også væk. Hun stirrede ned på sine fødder. De var solbrændte og omkranset af hvide kanter. Fulde af sand mellem tærne. Hun kiggede over det hele, men de var ingen steder at se, ballerinaskeene hun havde haft på. Hvornår havde hun taget dem af? Var det før eller efter? Hun gned håndfladerne mod panden for at standse larmen derinde.

Måtte tænke klart og huske.

Løb hun barfodet ned i sandet, da han holdt hendes hånd og trak hende ned mod havet, og de grinede højt i vinden for at høre, om deres latter blæste bort?

Hun så hans ugledede, solblegede hår for sig, øjnene som glimtede mod hende. Hans arme var hårde og senede af muskler og træning, og skjorten flagrede, så hun kunne se den brune mave, ikke en smule fedt nogen steder. Hun fattede ikke, at det var hende, han havde taget i hånden, da de lukkede på Blue Heaven

Bar, og han hviskede i hendes øre, at de skulle videre. "Du må ikke gå hjem nu," sagde han, "jeg har jo lige fundet dig."

Terese strøg hånden over sandet ved siden af sig. Det var koldt. Måske var der en svag fordybning, et aftryk han havde efterladt, en følelse af varme? Det kunne også være indbildning, for det blæste mere i Tarifa end noget andet sted på jorden, og vinden udvaskede alle spor på et øjeblik.

Ingen behøver at få at vide, hvad der er sket, tænkte hun. På den måde er det ikke sket. Hvis jeg ikke fortæller det til nogen.

Hun trak trøjen tættere om sig. Sandet skar inden i trusserne. Hun følte sig klistret dernede.

"Men tænk nu, hvis der er nogen her," havde hun sagt, da han trak hende ned mod havet. "Nogen der står og kigger på os."

"Du tænker på de forkerte ting," sagde han og kyssede hende med tungen stukket langt ind, og hans hænder var overalt, inden under toppen og i trusserne på samme tid. Da han knappede op og trak hendes stramme bukser ned, og de faldt ned i sandet sammen, tænkte hun, at hun ville forelske sig i ham, at han var den flotteste fyr, hun nogensinde havde været sammen med.

Nu skulle de bare se mig!

Du kan ikke have været i Tarifa uden at have haft sex på stranden. Det er som ikke at have set Eiffeltårnet i Paris.

Bagefter mærkede hun sandet mod huden, da hendes bagdel blev presset ned. Sandkornene blev trykket op mellem ballerne og trængte ind mellem benene, da han styrede sin pik ind med hånden og ikke ramte rigtigt med det samme, men måtte rode og lede sig frem. Det eneste, hun kunne mærke, var, at det skar, da han pumpede hende fuld af sand.

Hun skulle ikke være faldet i søvn bagefter. Det var gået så hurtigt.

Oppe fra bjergene kunne hun høre den evige buldren af vindmøllerne, som drejede rundt på himlen. Hun havde syntes, at de lignede elpiskere, som piskede luften til fløde. Han havde grinset ad det. Terese bed sig i fingerspidserne for ikke at komme til at græde.

Han må have syntes, at jeg var ussel, tænkte hun. Intet værd.

Ellers var han blevet og ville have elsket med mig igen og igen.

Kvalmen steg op i halsen. Hun havde vist drukket to eller tre cosmopolitans og bagefter nogle mojitos.

Hele stranden svajede, da hun rejste sig op. Hun bøjede sig frem med hænderne på knæene og blev stående sådan, indtil det holdt op med at gynge, sank og sank for at undgå at brække sig på jorden og blive tvunget til at lugte til alt, hvad der kom ud af hende. Så ulækker kunne hun ikke holde ud at være. Derfor gik hun på vaklende ben ned mod havet. Der var ikke langt, måske tyve meter.

Hun gik langsomt og satte fødderne forsigtigt ned for ikke at træde på noget ulækkert. Sandet var koldt mod fodsålerne, og hun blev overrasket, da den første bølge nåede hende. Vandet var næsten lunt, blødt, og hun vadede et par skridt ud for at møde næste bølge. Da den slog ind mod stranden, fangede hun det skummende vand med hænderne og lod det stænke op. Det føltes friskt mod ansigtet, og hun blev lidt klarere i hovedet.

Til venstre for hende rejste en lav, sort klippe sig op af havet, en mole af store sten som strakte sig nok ti meter ud i vandet. Den så ud som et stort urtidsdyr, der hvilede i strandkanten, ryggen af en sovende brontosaurus. Hun vadede hen imod den, satte sig for, at hun ville klatre op og sætte sig på stenen længst ude. Lade havet skylle håndleddene lidt, det plejede at hjælpe mod kvalme. Hvis hun brækkede sig, ville det forsvinde i havet på et sekund og være glemmt.

Vandet skyllede hen over hendes vrister. Vinden tog til i styrke fra havet. Hun havde troet, at klippen ville være hård og skarp, men da hun satte foden på den første sten for at klatre op, var den blød og glat og gled væk under hende.

Hun skreg og kastede sig frem mod klippen og slog skulderen imod. Hævede sig op på stenene og trak hurtigt fødderne op af vandet. Så bøjede hun sig frem og kiggede ned, hun ville vide, hvad det var for en ækel fisk, hun havde trådt på. Bølgen trak sig væk, og havet tog tilløb til at sende den næste frem. Terese stirrede, og bulderet i hovedet tog til.

Det var ikke en fisk. En hånd stak op af vandet, og den fortsatte under overfladen, en arm. I lang tid stirrede hun på det sted, hvor armen gik over i skulderen og blev til en hel krop. Det var et menneske, som lå der, klemte inde mellem stenene. Et sort menneske.

Hun begyndte at klynke, da hun blev klar over, hvad hun havde sat sin fod på. Hun havde trådt på et lig. På brystet eller i maven, hun havde ikke lyst til at vide hvor. Hun snøftede og klappede tænder og gled baglæns op på klippen og skrabe foden hårdt mod den ujævne sten for at slippe af med den slimede, bløde fornemmelse under foden.

Men hun kunne ikke lade være med at kigge ned igen. Det var en mand, der lå der. Nu så hun ham tydeligt. Hans hud var sort og helt blank af vandet. Som en fisk, en ål, noget slimet der levede i havet. Han var helt nøgen. Hun syntes, det så ud, som om et dyr kravlede på hans skulder, og hun lænede sig frem, selvom hun ikke havde lyst. Næste bølge slog mod stenene og stranden, sprøjtede op i hendes ansigt og trak sig væk igen. Vandet kogte og boblede omkring kroppen. Det så ud, som om den rørte sig. I et kort øjeblik forestillede hun sig, at den sorte mand ville stige op af havet, gribe med hånden om hendes ankel og trække hende ned i vandet. Hvis han nu var i live!

Lige i det samme brød det første morgenlys frem et sted bag bjergene, og havet skiftede farve til grønt. Hun så lige ind i den døde ansigt. Øjnene var lukkede, men munden var et vidtåbent gab, som et druknet skrig der ikke kunne høres, og i munden lyste de hvide tænder og flimrede under vandet.

Gud i Himlen, far, hjælp mig! tænkte Terese, jeg er alene her.

Så vendte det sig i hendes mave, og hun trykkede hånden mod munden, mens hun bevægede sig over stendyngerne og faldt ned på den anden side. Hun brækkede sig stadigvæk, da hun snublende løb væk derfra.